

bindelse mellem de bestaaende Arbejdsanvisningskontorer og Kassernes Ledelse; thi der er ikke Tvivl om, at Arbejdsanvisningskontorerne ere en Institution, som i Tidens Løb vil udvikle sig og faa Betydning, og som netop ved en saadan intim Forbindelse med Arbejdsløshedskasserne kunne faa den Betydning, som det er tilsigtet, at Arbejdsanvisningskontorerne skulle have.

Men altsaa alle disse Fag, som ere nævnte her i § 1, og endnu nogle flere, kunne danne en Arbejdsløshedskasse, naar Foreningen bestaar af mindst 50 Medlemmer, og naar man saa har faaet Kassens Vedtægter anerkendte af Indenrigsministeriet og har indsendt de nødvendige Papirer, har man ifølge Lovforslaget opnaaet Adgang til at faa det offentlige Støtte gennem det Tilskud, som er bestemt i Lovforslagets § 9. Disse Arbejdsløshedskasser skulle, hedder det i Lovforslaget, være knyttede til et eller flere bestemte Fag eller være stedlig begrænsede. Faglig Begrænsning kan jo gælde hele Landet, medens stedlig Begrænsning kan gælde en eller flere Kommuner. I det hele taget har man i Kommissionen været af den Anskuelse, at man burde drage Grænserne saa vide som muligt for Arbejdsløshedskassernes Omraade, idet selvfølgelig de store Arbejdsløshedskasser ville have en betydelig større Bæreevne end de smaa. I Stedet for saadanne Grænser som af Kommissionen foreslaaet kunde man jo selvfølgelig ogsaa have tænkt sig, at man satte kommunale Grænser, at man altsaa foreslog Oprettelsen af kommunale Kasser. Det vilde jeg imidlertid ikke have anset for at være praktisk eller formaalstjenligt, idet Kasserne saa i mange Tilfælde vilde være blevne alt for smaa, og tillige vilde kommunale Kasser jo have haft den store Vanskelighed, at de ikke vilde være i Stand til at kunne kontrolere de enkelte Medlemmer eller Kassernes Virksomhed meget nøje. En saadan virkelig indgribende Kontrol kan kun føres fra Medlemmernes egen Side og gennem deres Bestyrelse. Men netop denne manglende Kontrol — og her tænker jeg jo ganske særlig paa de meget store Kommuner — vilde være et saadant Minus med Hensyn til Gennemførelsen af denne Sag, at man meget hellere maatte tage det videre Sigte ogsaa, som sagt, for at gøre Kassernes Bæreevne større, men tillige af den Grund, at man netop gennem den Form, Kommissionsforslaget har, vil skabe den større og bedre Kontrol,

som Kommunerne ikke ville være i Stand til at gennemføre.

Selvfølgelig skulle de, der kunne melde sig som Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, som kan faa Anerkendelse, ikke være formuende eller rige Folk, det forstaar sig. Det skal være Folk, som der dog er nogen Grund til fra det offentlige Side at yde Støtte. Men det har jo ikke været muligt at træffe nogen Definition af dette Spørgsmaal, ej heller at drage nogen bestemt Grænse for, hvor Uformuenheden hører op, og hvor Formuenheden begynder. Det kan man lige saa vanskeligt, som man kan drage en Grænse mellem uforskyldt og forskyldt Arbejdsløshed. Men det har heller ikke været nødvendigt, idet man der har gammel Erfaring at bygge paa. Vi have nemlig der holdt os til Sygekasselovens Bestemmelse i saa Henseende og sagt, at saadanne Folk, „hvis økonomiske Kaar give dem Adgang til Statshjælp gennem en anerkendt Sygekasse, kunne være nydende Medlemmer af Arbejdsløshedskasser“. Aldersgrænserne for Optagelse i en anerkendt Arbejdsløshedskasse skulle være bestemte i Kassens Vedtægter, dog maa ingen kunne optages som Medlem, forinden han er fyldt 18 Aar, eller efter at han er fyldt 60 Aar. Dette er Hovedbestemmelserne med Hensyn til Arbejdsløshedskassernes Begrænsning og Virksomhedsomraade samt Betingelserne for, at de kunne erholde Anerkendelse. I § 6 siges det, at „i en anerkendt Arbejdsløshedskasses Vedtægt kan bestemmes, at Kassens Bestyrelse kan nægte at optage Personer, der af legemlige eller moralske Grunde maa anses usikerede til regelmæssig Erhvervsvirksomhed eller til Samarbejde med Arbejdsledere eller Arbejdskammerater. Ligeledes kan det i Vedtægten bestemmes, at Kassens Bestyrelse skal være berettiget til at udelukke saadanne Personer fra Medlemsret i Kassen. De af Kassens Bestyrelse i Henhold til denne Paragraf truffne Afgørelser kunne indankes for det i § 18 ommeldte Nævn...“ Disse Bestemmelser kunne jo ogsaa siges at være lidt strenge, men de ville vistnok i Praksis vise sig at være nødvendige; de enkelte Medlemmer ville nemlig trods det offentlige Tilskud komme til at svare saa betydelige Præmier til deres Arbejdsløshedsforsikring, at der allerede deri ligger en meget stærk Borgen for, at man vil være nødt til at tage alle fornødne Hensyn til, at Kasserne ikke be-